

EDGAR WALLACE

Zloděj mramoru

Edgar Wallace
ZLODĚJ MRAMORU

EDGAR WALLACE

**Zloděj
mramoru**

Pro Ty a Sheeu

E. W.

Translation © by František Jungwirth
Cover & layout © 2013 by Jiří Pánek
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1436-0

1.

**STRÁŽNÍK SE SMYSLEM
PRO POEZII**

Den, kdy pan Reeder nastoupil do Úřadu veřejného žalobce, byl osudný pro ředitele pobočky Londýnsko-skotské banky pana Lambrona Greena.

Pobočka tohoto peněžního ústavu zabírala rohový dům v Pell Street a Firling Avenue na východním okraji londýnské čtvrti Ealingu. Na rozdíl od jiných bankovních filiálek sídlila ve vznosné budově, neboť k jejím zákazníkům patřilo několik velkých obchodních společností s několika tisíci zaměstnanců.

Ve středu odpoledne přivezli z centrály peníze pro páteční výplaty. Hotovost hned putovala do ocelového trezoru pod kanceláří pana Greena. Vstupní ocelové dveře do trezoru

byly ve dvoraně, vedle bankovních přepážek. Na dveře bylo vidět z ulice. V noci na ně dopadalo světlo reflektoru a kromě toho tu konal službu noční hlídač Arthur Mailing.

Každých čtyřicet minut prošel kolem banky pochůzkář, který nahlédl oknem dovnitř a měl příkaz čekat, dokud se neobjeví Mailing a nepokyne mu, že je všechno v pořádku.

V noci na 17. října nahlédl policejní konstábl Burnett a povšiml si, že reflektor nad ocelovými dveřmi trezoru nesvítí. Když se neobjevil ani noční hlídač, strážník zabušil na domovní dveře. Pak stiskl kliku a s překvapením konstatoval, že nejsou zamčeny. Vstoupil do dvorany, několikrát zavolal Mailinga jménem, nikdo mu však neodpověděl.

Ve vzduchu cítil jakousi nasládlou vůni, ale nedovedl ji zařadit. Dvorana byla liduprázdná a konstábl vystoupil po schodech a otevřel dveře ředitelovy kanceláře. Pod rozsvíceným lustrem ležel noční hlídač. Na

rukou měl pouta a nohy svázané silným provazem.

Burnett nyní našel vysvětlení pro tu nasládlou vůni. Z lustru visel drát s plechovkou a z proraženého otvoru vytékala nějaká prchavá tekutina na gázu, kterou měl Mailing ovinutou kolem dolní čelisti obličeje.

Konstábl poznal pach chloroformu a od táhl bezvědomého muže do haly. Strhl mu obvaz z tváře, zatelefonoval na velitelství a potom se marně snažil přivést Mailinga k vědomí.

Za několik minut se dostavila výjezdní skupina a také policejní lékař, který náhodou byl v té době na velitelství. Všechny pokusy vzkřísit k životu nebohého hlídače byly však neúspěšné.

„Byl už mrtvý, když jste ho objevil,“ prohlásil lékař. „Ale ty škrábance na jeho pravé ruce si vysvětlit nedovedu.“

Když rozevřel jeho sevřenou pěst, objevilo se asi půl tuctu škrábanců, zřejmě z nedávné doby, neboť dlaň byla zakrvavená.

Burnett dostal rozkaz, aby přivedl ředitele pana Greena, který bydlel na Firling Avenue, v ulici s dvojdomky. Když otevřel vrátka do zahrádky, zahlédl v domě světlo a jakmile zaklepal na dveře, pan Green mu otevřel. Policista si všiml, že je v cestovním obleku a zřejmě silně rozrušený. V předsíni stál kufr a přes židli byl přehozen plášť.

Mužův obličej zbledl jako stěna, když mu Burnett vyprávěl, co se stalo.

„Loupež v bance? To není možné!“ vykřikl. „Proboha, to je strašné!“

Burnett ho musel podpírat, když kráčeli temnou ulicí k bance. „Já – chystal jsem se odcestovat,“ mumlal. „Totiž – odcházím z banky. Nechal jsem tam dopis – vysvětlení pro ředitelství.“

Sledován podezíravými pohledy policistů, vstoupil vrávoravě do své kanceláře. Odmkl zásuvku psacího stolu, nahlédl dovnitř a potom padl na židli. „Mé klíče a můj dopis jsou pryč!“ vykřikl zoufale a omdlel.

Probral se až v cele. Dva strážníci ho podpírali, když vyslechl jako ve snách obžalobu,

že zavinil smrt Arthura Mailinga a dopustil se zpronevěry jednoho sta tisíce liber.

A právě dopoledne onoho dne se pan John Reeder přestěhoval ze své kanceláře na Lower Regent Street do ponuré místnosti v nejvyšším patře budovy, kde sídlil Úřad veřejného žalobce. Neměl z toho žádnou radost, ale nakonec přece jen svolil, když si vymínil, že dostane zvláštní linku, aby mohl zůstat v přímém spojení se svou starou kanceláří.

„Vymínil si“ je ovšem výraz poněkud nadsazený. Pan Reeder nikdy nic důrazně nepožadoval, pouze si to či ono omluvně přál. Mnohdy působil tak bezradným dojmem, že ho lidé litovali a dokonce i jeho nadřízený býval na pochybách, zda učinil dobře, když schopného inspektora Holforda nahradil tímto, jak se zdálo, neprůbojným mužem.

Pan Reeder už překročil padesátku. Měl pískově šedivé vlasy a obdélníkovou tvář, kterou zdobily krátké kotlety, zjevně aby odvedly pozornost od jeho velkých odstávajících uší. Nosil brýle, které mu obvykle

dobře neseděly a sklouzávaly po nose. Černé sako a proužkované kalhoty mu měly dodat vzhled solidního džentlmena, ani buřinka však tuto snahu nepodpořila. Pan Reeder nosil za každého počasí deštník, tak pevně svitnutý, že se podobal vycházkové holi – nikdo však neviděl, že by jej při dešti někdy otevřel.

Inspektor Holford (povýšený na superintendanta) čekal na svého nástupce v kanceláři, aby mu předal agendu.

„Těší mne, že vás poznávám, pane Reedere. Hodně jsem už o vás slyšel. Pracoval jste pro Anglickou banku, že?“

Pan Reeder připustil, že měl tu čest, a povzdechl si, jako kdyby litoval, že ho osud zavalil jinam. Holford si pomyslel, že veřejný žalobce šlápl asi vedle.

„Víte,“ pokračoval, „zde vás ovšem čekají jiné úkoly. Bylo mi řečeno, že patříte k nejlépe informovaným lidem v Londýně, měl byste to tady hravě zvládnout. Jste však první soukromý detektiv, který nastupuje na

toto odpovědné místo, a Yard má ovšem odlišné úkoly.“

„Naprosto vás chápu,“ zamumlal pan Reeder a zavěsil deštník. „Je to docela přirozené. Pan Boland očekával, že bude jmenován na toto místo. A jeho manželka netají své rozhořčení. Ale k tomu nemá dostačující důvody. Je to velice ctižádostivá žena. Je tichou obchodní společnicí jednoho nočního klubu ve West Endu, kde asi, co nevidět, provedou policejní razii.“

Holford na něho překvapeně zíral. Věděl, že se o tom na Scotland Yardu zatím jen šuš-kalo.

„Hrome, jak tohle víte?“ vyhrkl.

Pan Reeder se smutně pousmál.

„Člověk se dozví leccos, když naslouchá,“ prohlásil skromně. „Já – já vidím všude špatnost. Mám už takovou zvrácenou povahu – uvažuji jako zločinec.“

Holford se zhluboka nadechl.

„Nu, žádné resty jsem vám tu nenechal. Ten případ v Ealingu je jasný. Green už jednou

seděl a nemám tušení, jak se mu povedlo tohle ututlat. Dostal sedm let...“

„Pro zpronevěru,“ zamumlal pan Reeder. „Vypovídal jsem u soudu jako svědek – bankovní podvody, abych tak řekl, jsou můj koníček. Green udělal hloupost – zapletl se do podvodných finančních transakcí.“ Pan Reeder si povzdechl. „Je to chudinka. Jde mu nyní o krk a věru mu nezazlívám, že se vytáčí, jak může.“

Holford udiveně hleděl na svého nástupce.

„To je mi opravdu chudinka! Ulije si sto tisíc liber a vymyslí si nejhoupější historku, jakou jsem kdy slyšel – máte tady opisy protokolů, jestli se chcete dovědět víc. A ty škrábane na Mailingově dlani jsou opravdu podivné, měl poškrábanou i druhou dlaň, ale to zřejmě nesvědčí o tom, že by noční hlídač s někým zápasil. A ta Greenova povídačka –“

Pan Reeder smutně přikývl.

„Opravdu vypadá jako za vlasy přitažená. Pokud si pamatuju, Green vypověděl, že

ho poznal spoluvězeň z Dartmooru. Chtěl, aby mu zaplatil za mlčení, nebo aby zmizel. Green napsal dopis ředitelství, kde se přiznává ke své minulosti a s klíči od trezoru jej dal do psacího stolu. Vzkaz pro hlavního pokladníka položil na stůl. Měl v úmyslu odcestovat z Londýna a začít znovu nový život někde jinde, kde ho neznají.“

„Ve stole ani na stole se žádný dopis našel a klíče tam také nebyly,“ konstatoval Holford. „V jeho povídání je zrnko pravdy – že seděl v lapáku.“

„Ve vězení,“ opravil ho pan Reeder. Slangové výrazy neměl v oblibě. „Ano, v tom měl pravdu.“

Když osaměl v kanceláři, delší dobu telefonoval a potom se začel do spisů, které mu zanechal jeho předchůdce.

Odpoledne už značně pokročilo, když se otevřely dveře a vešel veřejný žalobce. „Co to studujete? Greenův případ? Jsem rád, že vás zajímá, i když mám dojem, že důkazy o jeho vině jsou přesvědčivé. Dostal jsem

dopis od ředitele Londýnsko-skotské banky. Z nějakého důvodu si myslí, že Green říká pravdu.“

Pan Reeder vzhlédl. Tvářil se ztrápeně, jako pokaždé, když nevěděl kudy kam.

„Zajímá mě výpověď konstábla Burnetta,“ řekl. „Snad mi poradíte, pane. Dovolte, abych vám ji přečetl:

„Chvilí předtím, než jsem došel k budově banky, zahlédl jsem stát před ní nějakého muže. Viděl jsem ho zřetelně ve světle reflektorů auta, které tudy právě projíždělo. Nepřikládal jsem jeho přítomnosti žádný význam, neboť toho muže jsem už znovu nespatriil. Mohl obejít blok, aniž bych ho zahlédl, a vyjít na Firling Avenue u čp. 120. Pak jsem zakopl o nějaký kovový předmět ležící na chodníku, a když jsem si na něj posvítíl, viděl jsem, že je to stará podkova, s kterou si zvečera hrály na ulici děti. Pak jsem se znovu podíval na nároží, muž tam už nebyl. Patrně zahlédl světlo mé svítilny. Nikoho jiného jsem neviděl, a pokud si pama-

tuji, když jsem procházel kolem Greenova domu, v oknech se nesvítilo.““

„Věru nevím, co vám mám k tomu povědět,“ poznamenal jeho šéf, když pan Reeder dočetl. „Tím mužem byl podle všeho Green, který obešel blok a vyšel na ulici za strážníkovými zády.“

Pan Reeder se poškrábal na bradě.

„Ano,“ řekl zamyšleně. „Zajisté, tak to bylo.“ Zavrtěl se na židli. „Dovolíte, abych si něco prošetřil, nezávisle na policii?“ zeptal se nervózně. „Byl bych nerad, aby se urazili, že se nějaký diletant opovažuje lézt do zelí profesionálům.“

„Ale samozřejmě,“ souhlasil jeho nadřízený ochotně. „Zajděte za vyšetřovatelem, který má tento případ. Dá vám patřičné zmocnění. Není nic neobvyklého, že náš úřad provádí šetření samostatně. Ale obávám se, že neodhalíte žádná fakta, která by stála za řeč. Scotland Yard všechno už důkladně prošetřil.“

„A mohl bych promluvit s obviněným?“
otázal se pan Reeder váhavě.

„S Greenem? Zajisté. Hned to zařídím.“
Zešeřilo se a padal drobný déšť, když pan Reeder, s vyhrnutým límcem pláště a deštníkem zavěšeným na ruce, prošel branou Brixtonské věznice. Byl uveden do cely, kde seděl na pryčně zasmušilý Green. Podepíral si bradu rukama a bledé oči upíral do ztracena.

„Je to pravda! Každé slovo je pravdivé!“
řekl vězeň plačtivě.

Byl bledý a hlava mu oplešatěla, ale Reeder, který měl mimořádnou paměť na tváře, ho hned poznal. Greenovi to trvalo poněkud déle.

„Ano, pane Reedere, už si na vás vzpomínám. Vy jste ten pán, který mě usvědčil. Ale od té doby vedu řádný život. Neokradl jsem nikoho ani o penny. Co si jen o mně pomyslí to nešťastné děvče –“

„Vy jste ženatý?“ zeptal se pan Reeder účastně.

„Ne, ale chtěl jsem založit rodinu – i když mám už léta. Je sice o takových třicet let mladší než já, ale je to nejbáječnější děvče, jaké...“

Pan Reeder naslouchal nadšenému chvalo zpěvu o Greenově nastávající se smutným úsměvem.

„Bohudíky, soud ji nepředvolal, ale zná pravdu. Jeden můj přítel mi řekl, že ji to strašně vzalo.“

„Chuděrka,“ zamumlal pan Reeder.

„A stalo se to zrovna na její narozeniny,“ dodal vězeň zahořkle.

„Věděla, že odjíždíte?“

„Ano. Řekl jsem jí to den předtím. Ale nechci, aby ji volali jako svědkyni. Kdybychom byli zasnoubeni, bylo by to něco jiného. Jenže ona je vdaná a rozvodové řízení právě probíhá. Proto jsem ji málokdy navštěvoval a vídávali jsme se také jen zřídkakdy. A ovšem o tom, že se chceme vzít, nikdo nevěděl, třebaže bydlíme oba ve stejné ulici.“

„Na Firling Avenue?“ otázal se pan Reeder. Ředitel bankovní pobočky smutně přikývl.

„Provdala se v sedmnácti za manžela tyrana. Velice jsem se zlobil, že musím náš vztah držet pod pokličkou, aby se to nikdo nedověděl. Měla celou řadu uchazečů a já jsem musel držet jazyk za zuby. I ten hlupák Burnett, který mě zatkl, po ní zamilovaně koukal a posílal jí básničky. To byste neřekl, vidíte?“

Pana Reedera nepřekvapil strážník se smyslem pro poezii. „V duši každého člověka je trochu poezie,“ prohlásil, „a strážník je také jen člověk.“

Odbyl sice pana Greena touto krátkou poznámkou, ale veršující konstábl mu nešel z hlavy. Přemítal o něm cestou domů, do Brockley Road, a ještě před usnutím.

Pan Reeder dorazil do Firling Avenue o půl osmé ráno. Na ulicích potkával mlékaře a kameloty, jinak se zdálo, že Londýn ještě spí.

Na chvílku se zastavil před budovou banky, která už přestala přitahovat zevlouny, a poté pokračoval v chůzi.

Po obou stranách široké ulice stály hezké domky, i když si byly podobné jako vejce vejci. Viděl pěstěné trávníky a zahrádky s květinovými záhony. Osmnáctý po pravé straně byl Greenův dům; bydlel tam se svou hospodyní. Zahrada ho zřejmě nezajímala, protože trávník před domem byl zarostlý plevelem.

Pan Reeder se zastavil před číslem 412 a se zájmem si prohlížel modré žaluzie v oknech domku. Slečna Magda Greyneová měla podle všeho ráda květiny – v truhlících za okny zahlédl pelargonie a na parapetu, pod okrouhlým arkýřovým oknem, stálo také několik květináčů. Uprostřed trávníku viděl záhon s růžovým keřem. Už odkvetl a zůstaly na něm jen povadlé a zažloutlé lístky.

Povšiml si, že se v jednom z hořejších oken pomalu zvedá žaluzie a nejasně rozeznal postavu za záclonou. Pan Reeder čiperně odkráčel, jako kdyby byl přistižen při nějakém nemorálním činu.

Na konci ulice se zastavil u drátěného plotu a zamyšleně hleděl na skleníky pěsti-

telské školky. Zanedlouho si ho povšiml jeden ze zahradníků, a poněvadž předpokládal, že jde o zákazníka, zeptal se pana Reedera, zdali někoho hledá.

„Pár lidí,“ povzdechl si tázaný. „Pár lidí.“

Potom se otočil a vykročil na cestu zpátky. Před číslem 412 se zastavil, otevřel vrátka, a když došel k domovním dveřím, zaklepal. Otevřelo mu malé děvče, a uvedlo ho do obývacího pokoje.

Pokoj nebyl zařízen – u dveří ležel pruh nového linolea, na koberečku stál stůl a dvě proutěné židle. Uslyšel kroky, jak někdo sestupoval po schodišti, pak se otevřely dveře a vešla dívka.

Byla celkem pohledná, ale vypadala ustaně. Pan Reeder hned poznal, že před chvílí plakala. Když vstoupila, pan Reeder vstal a otázal se:

„Slečna Magda Greyneová?“

Přikývla a hned se zeptala: „Jste od policie?“

„Ne, to zrovna ne,“ opravil ji. „Přicházím z Úřadu veřejného žalobce a nejsem tedy policejním úředníkem.“

Svraštila čelo. „Říkala jsem si, že za mnou snad někdo přijde. Posílá vás pan Green?“

„Pan Green o vás mluvil, ale neposlal mě za vámi.“

Tváří se jí mihl výraz neklidu. Cvičené oko pana Reedera to s překvapením zaznamenalo.

„Očekávala jsem, že někdo přijde,“ řekla. „Proč to jen udělal?“ otázala se.

„Vy myslíte, že je vinen?“

„Policie si to myslí.“ Povzdechla si. „Och, kéž bych nikdy nevkročila do této končiny!“

Neodpověděl a rozhlížel se po místnosti. Na desce proutěného stolku stála skleněná váza s krásnými chryzantémami zlaté barvy. A uprostřed kytice se vyjímalá veliká hvězdnice, jež tu vypadala ztracená jako chudák, který omylem zabloudil mezi noblesu.

„Máte ráda květiny?“ zamumlal.

Lhostejně se na vázu podívala.

„Ano, mám květiny ráda,“ řekla. A potom: „Myslíte, že ho pověsí?“

Pana Reedera tato bezcitná otázka, kterou dívka pronesla bez nejmenších rozpaků, zabořila.

„Je obviněný z velice závažného trestního činu,“ odpověděl. „Máte fotografii pana Greena?“

Svraštila čelo. „Ano, chcete ji?“

Přikývl.

Jakmile se za ní zavřely dveře, přistoupil pan Reeder hbitě k stolku a vyňal kytici z vázy. Byla neuměle převázaná provázkem a ihned si také všiml, že květiny nebyly řezané. Pod motouzem vězel lístek vytržený ze zápisníku. Tužkou psané veršičky byly nečitelné.

Uložil kytici zase na původní místo. Když se dívka vrátila, stál u okna a hleděl na ulici.

„Děkuji,“ řekl, když mu podala fotografii. Na zadní straně byl podpis s láskyplným věnováním.

„Sdělil mi, že jste provdána.“

„Ano, ale před rozvodem.“

„Jak dlouho tady bydlíte?“

„Skoro tři měsíce,“ odpověděla. „Přál si, abych se sem přestěhovala.“

Pan Reeder se znovu podíval na fotografii.

„Znáte konstábla Burnetta?“

Neušlo mu, že se zarděla. „Ano, toho trulanta znám!“ vyhrkla zlostně. Hned si však uvědomila, že takto dáma nemluví a normálním tónem dodala: „Pan Burnett je příliš sentimentální a já takové muže nesnáším, pane...“

„Reeder,“ zamumlal návštěvník.

„Pane Reedere, chápete, že když jsem zasnoubená s jiným, nestojím o jeho pozornosti.“

Pan Reeder ji se zájmem pozoroval. Byl velkým znalcem lidských povah a nepochyboval, že dívka je rozrušená a také zarmoucená.

„Stalo se to právě v den vašich narozenin,“ prohlásil. „To je věru smutné! Narodila jste se sedmnáctého října. Jste zajisté Angličanka?“

„Samozřejmě,“ řekla. „Narodila jsem se ve Walworthu – totiž ve Wallingtonu. Ve Walworthu jsem nějakou dobu bydlela.“

„Kolik vám je?“

„Třiadvacet,“ přiznala.

Pan Reeder sejmul brýle a leštil skla hedvábným kapesníkem.

„Je to věru smutný případ, slečno. Cítím s vámi. Potěšilo mě, že jsme spolu mohli mluvit.“

Zavřela za ním dveře a viděla, jak se shýbl a zvedl z trávníku starou podkovu, kterou v noci vyhodila z okna. Udiveně zavrtěla hlavou – co si ten postarší pán jen počne s tím kusem rezavého železa?

Zatím se pan Reeder zamyšleně ubíral k pěstitelské školce. Potřeboval si ještě cosi ověřit.

Právě se rozdělovala služba, když vešel nesměle do dveří policejní stanice číslo 10. Ukázal inspektorovi služební průkaz.

„Zajisté, pane Reedere,“ uvítal ho velitel vlídně. „Už mě informoval Úřad ve-

řejného žalobce. Vzpomínám si, že jsem před pár lety s vámi spolupracoval na velkém případě s falešnými bankovkami... Co byste rád? Pohovořit si s Burnettem? Ano, je tady.“

Zavolal konstábla. Pohledný mladý muž přistoupil ke stolu a postavil se do pozoru.

„Tenhle mládenec vraždu odhalil a je navržen k povýšení,“ řekl inspektor. „Burnette, tady pán je z Úřadu veřejného žalobce a rád by s vámi mluvil. Můžete jít do mé kanceláře, pane Reedere.“

Konstábl zasalutoval a doprovodil zdráhajícího se pana Reedera do kanceláře svého nadřízeného. Tvářil se sebejistě – jeho jméno a fotografie byly v novinách a také ho čekalo povýšení.

„Slyšel jsem, že píšete básně, konstáble,“ prohodil pan Reeder.

Burnett se začervenal. „Ano, pane. Občas to zkouším,“ přiznal se.

„Milostné básně, vidíte?“ otázal se pan Reeder laskavě. „A večer si na to člověk spíš

najde čas – hlavně, že mu nechybí inspirace, protože je zamilovaný.“

Burnett byl červený jako pivoňka.

„Složil jsem v noci pár veršů, pane,“ řekl, „ale proto jsem nezanedbal služební povinnost.“

„Ovšem, že ne,“ zamumlal pan Reeder. „Máte poetickou mysl a tak vás taky napadlo sbírat květiny uprostřed noci...“

„Zahradník mi řekl, že si mohu kdykoli natrhat kytici,“ skočil mu do řeči Burnett, „takže jsem se nedopustil ničeho špatného.“

Reeder pokýval hlavou.

„Zajisté, naprosto s vámi souhlasím. Ve tmě jste ovšem neviděl, že jste k chryzantémám přidal i jednu hvězdnici. Ke kytici jste přiložil básničku, položil ji na schod přede dveřmi a zatížil podkovou. Divil jsem se, kam se ta podkova ztratila.“

„Kytici jsem hodil nahoru na parapet okna,“ opravil ho rozpačitý konstábl. „Vlastně mě to napadlo, až jsem minul její dům...“

Pan Reeder se pousmál.

„Ano, to bych si právě rád ověřil,“ pronesl tiše. „Teprve až jste minul její dům, napadlo vás donést kytici? Blesklo vám to hlavou, když jste zakopl o podkovu, vidíte? Vrátil jste se, natrhal květiny a s básničkou jste hodil kytici na parapet okna. Jméno té dámy nemusíme uvádět.“

Konstábl Burnett se tvářil rozpačitě.

„Nevím, jak jste to uhádl, ale je to tak. Jestliže myslíte, že jsem provedl něco špatného...“

„Zamilovat se není nic špatného,“ odpověděl pan Reeder mírně. „Láska je něco velice krásného. Vím to – mnohokrát jsem o tom četl.“

Slečna Magda Greyneová se oblékla, aby si odpoledne vyšla na procházku, a právě si upravovala účes, když zahlédla oknem onoho pána, který ji už jednou poctil návštěvou. Doprovázel ho strážník. Rychle poodstoupila k výklenku a zadívala se na ulici.

O několik desítek metrů dál stál taxík a vedle řidiče seděl další policista.

Zvedla matraci postele, vzala balíček bankovek, hodila jej do kabelky, po špičkách sešla dolů a oknem kuchyně seskočila do zahrady. Prošla zadními vrátky a po pěšině, která oddělovala přilehlé zahrady, dorazila na High Street. Odjela autobusem ještě dříve, nežli pana Reedera unavilo marné klepání na domovní dveře jejího domu. Pan Reeder ji už nikdy víc neviděl.

Na pozvání veřejného žalobce ho navštívil po večeři pan Reeder v jeho bytě, aby případ obšírně vylíčil.

„Green nelhal, když tvrdil, že od bývalého spoluvězně dostal dopis. Ten vyděrač se jmenuje, vlastně jmenoval, Arthur George Crater, vystupoval pod jménem Mailing.“

„To byl ten noční hlídač?“ zvolal překvapeně jeho šéf.

Pan Reeder přikývl.

„Ano, pane, Arthur Mailing. Jeho dcera, slečna Magda Craterová, se narodila ve Walworthu. Řekla mi to, ale rychle se opra-

vila, že její rodiště je Wallington. Povšiml jsem si, že lidé vystupující pod falešným jménem si obvykle ponechávají původní jméno. A tak Magda zůstala Magdou.

Na loupež v bance se Mailing pečlivě připravil. Dcera se přestěhovala do Ealingu pod smyšleným jménem a měla za úkol se s Greenem seznámit a získat jeho důvěru. Patrně se postarala také o otisky klíčů od trezoru, aby Mailing mohl zhotovit duplikáty. Mailing možná poznal v Greenovi spoluvězně, anebo se dověděl od Magdy, že ředitel pobočky je bývalý trestanec. Sotva se dozvíme, jak to bylo doopravdy. Ale nyní se naskytla vhodná příležitost, aby Mailing vyloupil banku a vrhl podezření na ředitele.

Dívka předstírala, že probíhá rozvodové řízení, a přiznám se, že mi to vrtalo hlavou. Ale pak jsem si uvědomil, že Mailing rozhodně nestojí o to, aby se dceřino jméno uvádělo do souvislosti s Greenem.

Mailingovi vyšel jeho plán, jak se zbavit ředitele. Sedmnáctého večer našel na

stole jeho vzkaz pokladníkovi, odemkl zásuvku a přečetl si dopis pro ředitelství. Vzal si také klíče od trezoru – podle všeho měl ještě i vlastní – a z trezoru odnesl celou pokladní hotovost. Pospíchal k domu své dcery na Firling Avenue, kde zakopal lup pod různým keřem. Při své návštěvě jsem si povšiml, jak je povadlý a napadlo mě, že něco není v pořádku. Už jsem dal příkaz, aby ten keř pečlivě přesadili, a věřím, že se znovu ujme.“

„Zajisté,“ zamumlal veřejný žalobce, kterého zahrádkářské problémy nezajímaly.

„Když Mailing znovu zasazoval keř, poškrábal si dlaně.“

Není růže bez trní – a proto jsem si zajel do Ealingu, abych ten keř našel. Noční hlídač pak spěchal k nároží a čekal. Když zahlédl světlo konstáblovy svítilny, vyběhl do budovy banky, ale dveře za sebou nezamkl. Svázal si nohy, upevnil si na obličej pouta a ulehl pod ple-

chovku, zavěšenou na lustru. Předpokládal, že se co nevidět objeví policista a vysvobodí ho ještě včas.

Jenomže konstábl Burnett věděl, že mladá dáma, o kterou se zajímá, má dnes narozeniny. Její otec jí nepochybně přikázal, aby projevovala strážníkovi svou náklonnost. Burnett pro ni napsal báseň, a když zakopl o starou podkovu, napadlo ho natrhat květiny – zahradník mu to dovolil – a kytičce s básničkou položit milované ženě k nohám, dá-li se to tak říci. Poetické vnuknutí, které dělá čest metropolitnímu policejnímu sboru. Uskutečnil svůj záměr, ale k tomu potřeboval čas. Arthur Crater zatím ztratil vědomí a chloroform stále kapal... Konstábl se opozdil o deset minut, a když přišel do banky, nočnímu hlídači už nebylo pomoci.“

Veřejný žalobce poposedl v křesle a zeptal se udiveně: „Můžete mi prozradit, jak jste dokázal tomu všemu přijít na kloub?“

Pan Reeder smutně pokýval hlavou.